

Štev. 11.

Priloga „Vrtcu“.

XXI. tečaj.

V Ljubljani, dne 1. novembra 1913.

V jeseni.

Ej, jesen, kako si lepa
in dobrotna ti za nas;
kadar k nam dospeš
bogata,
se prične radosti čas!
Dedek dobri nas po
vrtu
vodi in nam pravi vmes
bajke lepe in povesti,
in da dobri Bog nebes
ljubi nas, kadàr smo
pridni,
daje lepih nam darov,

da ga moramo ljubiti,
da nam daje blagoslov.
Da je vse od njega,
pravi,
kar prinese nam jesen,
a brez njega bi ne
dozorel
sladek sad nikdar noben.
Slušamo ga vsi z ve-
seljem,
prosimo zanj prav lepo,
da še dolgo nam ohrani
predobrotno ga nebo. —

Ivan.

Angelsko omizje.

Sv. Gerard Majéla.

Ga svetnik je bil rojen v južni Italiji v mestu Muro 6. aprila 1726. Njegovi starši so bili rokodelskega stanu, pa jako bogoljubni. Tudi Gerard se je poprijel rokodelstva in je bil jako priljubljen krojač do 23. leta. Potlej je pa stopil v samostan in je kot redovnik živel še šest let v veliki popolnosti. († 16. okt. 1755.) Leta 1893. je bil prištet blaženim, l. 1904. pa so ga sedanji papež slovesno razglasili za svetnika.

Že v nežni mladosti je bil jako pobožen pa vesel deček. Posebno se je odlikoval v veliki ljubezni do Jezusa v najsvetejšem Zakramentu in do njegove presvete Matere Marije.

Ko je bil star šest let, se mu je Gospod prvokrat razodel na posebno čudovit in ljubezniv način. Blizu mesta je stala samotna cerkviča, posvečena Materi božji. V njej je bila podoba Matere božje z Jezuščkom v naročju. V to cerkvičo je mali Gerard posebno rad zahajal. Ko je nekega dne zelo lepo in zbrano molil, se mu je naenkrat zazdelo, da sta Mati božja in presveto Dete na podobi — živa, da stopi Dete dol k njemu in ga vabi, da bi se igral z njim. Ko sta se nekaj časa tako radovala, mu dá božje Dete snežnobel kruh in izgine. Srečni otrok hiti domov in zmagoslavno pokaže materi nenavadno darilo. Mati ga vpraša: »Odkod pa imaš ta lepi kruh?« Deček ne vé drugega odgovoriti, nego: »Ljubeznivo dete neke lepe gospe mi ga je podarilo.« Ker je mati mislila, da mu ga je dal kak otrok iz bogate družine, ni o tem dalje izpraševala.

To se je pozneje še večkrat zgodilo. Kdo bi bilo to dete, takrat Gerard še ni popolnoma razumel; šele pozneje se mu je razjasnila skrivnost. Dvajset let pozneje je v svoji navadni preprostosti rekel svoji sestri: »Zdaj pač vem, da je bil Jezušček tisto malo dete, ki mi je dajalo kruh, ko sem bil majhen.« Pa

mati in sestra sta že vedeli za to skrivnost, ker sta ga šli skrivaj opazovat in sta videli čudežno prikazen.

Jako zgodaj je spoznal skrivnost Jezusove pričujočnosti v presv. Zakramentu. Zato je zelo rad

Mala Nelica (Lenčica) (Sličica iz knjige »Klein Nelli«, Herder. Glej št. 10., str. 146.)

hodil k sv. maši, kolikorkrat je le mogel. Pri povzdigovanju se je priklonil pobožni deček do tal ter je več časa tako ostal in molil Jezusa Kristusa. Pri mašnikovem obhajilu se je večkrat začel jokati, zato, ker ni imel tudi on te sreče, da bi prejel svojega Zveličarja.

Ko je bil Gerard star osem let, je bil некоč v stolnici pri sv. maši. Veliko vernikov je šlo k sv. obhajilu. Deček je občutil tolike želje po sv. obhajilu, da je vstal in se bližal obhajilni mizi, tam pokleknil, povzdignil oči in s sklenjenimi rokami hrepeneč pričakoval, da bo prejel ljubega Jezusa.

Toda duhovnik, ki je videl, da je še premlad, mu ni mogel podeliti sv. obhajila, temveč je tiho mimo šel, kakor bi ga ne bil opazil. Ubogi deček je bil zelo žalosten; jokaje je zapustil cerkev in milo tožil materi in drugim, kolika nesreča se mu je pripetila: »Oh, kako bi bil srečen in kako zelo si želim, da bi prejel ljubega Jezusa v svoje srčece, pa zakaj niso hoteli gospod?« Jokal je dalje in skoraj ga ni mogla utolažiti dobra mati.

Prav utolažen je bil šele potlej ponoči. Gerardu se je namreč sanjalo, da je zopet v cerkvi, da je prav sam pokleknil pred tabernakelj, da se mu je prikazal sveti nadangel Mihael, ki ga je takoj spoznal po veliki altarni podobi, ter mu podelil sv. obhajilo na zlati pateni. Mali svetnik je potlej pripovedoval, da je imel sv. Mihael zlat plošček, na katerem je ležala hostija, in ta hostija je bila — ljubi Jezus. Oh, kako so malega dečka osrečile te sanje, s kolikim veseljem jih je potlej pripovedoval!

Slednjič, ko je bil star 10 let, se mu je izpolnila vroča želja. Župnik je izprevidel, da se ne sme več ustavljati njegovim nujnim prošnjam, in mu je dovolil sv. obhajilo. O, to je bil dan veselja! Pač redkokrat se ga je kakšen otrok tako prisrčno veselil, ga tako koprneče pričakoval in tako srečno ga praznoval kot ta dobri sveti deček! In po sv. obhajilu je dolgo časa nepremakljivo klečal ves vtopljen v globoko pobožnost. Že na obrazu se mu je poznala njegova notranja sreča, tako da so ga ljudje opazovali z občudovanjem in spoštovanjem. Za mesto Muro je bil ta dan znamenit dogodek.

Pa ne le prvo, marveč vsako sv. obhajilo mu je bilo odslej najljubša pobožnost, najiminitnejše opravilo, največja sreča na tem svetu. In iz tega božjega

studenca je zajemal oni blagoslov, ki je podpiral njegovo plemenito delovanje in vodil njegove stopinje do svetniške popolnosti.

Mamica.

Atek!«

»Kaj pa je, Mimica?«

Oče se je sklonil preko male posteljice in popravil odejo, ki bi bila zdrsnila detetu z ram. Zgenil se je otrok in žalostno obrnil svojo kodrolaso glavico proti očetu. Hrepenenje in nedolžnost mu je sijala iz plavih očesc.

»Atek, ljubi atek, kako te imam rada!«

Privila je očeta k sebi in ga božala z drobnimi ročicami.

»Mimica, ne razgali se, se boš zopet prehladila in hujše ti bo!«

Skrb in bojazen je vela očetu iz besed.

»Atek, kje pa je mamica, oh, tako dolgo je že nisem videla. Zakaj pa ne pride nič k meni, ali je morebiti huda.«

»Pomiri se, hčerka moja, saj pride kmalu zopet k tebi.«

Tiho je govoril oče in mala se je prestrašila.

»Atek, zakaj pa so ti prišle solze v oči, ne smeš jokati! Bom še jaz začela.«

Hud kašelj jo je napadel in ji stresal šibko telesce.

»Ne govori preveč, Mimica, lepo tiho bodi in mirno zaspančkaj.«

Pobožal jo je in jo previdno odel. Mimica se je umirila in zatisnila oči. Oče pa je sedel na stol in gledal skozi okno.

Zunaj je bila jesen. Divji kostanji so rdeli v mrzlem dihu jeseni in raz drevje se je usipalo listje, ki ga je raznašal hud piš visoko v zrak. Hladno solnce je prodrlo zameglelo nebo in oživiljalo mrtvo pokrajino.

Gledal je skozi okno in opazoval ljudi, ki so hodili mimo z zadovoljnimi in srečnimi obrazi. Hudo mu je postalo ob tem pogledu in ozrl se je na sliko mlade žene, ki je visela na steni. Solze so mu prišle v oči in bolelost se mu je oglasila v srcu.

Pred tremi meseci je bila žena še čisto zdrava, ali naenkrat jo je napadlo in nič več ni bilo pomoči. Z žalostjo jo je spremljal na zadnji poti, ali vendar mu je sijal žarek nade in tolažbe. Imel je hčerko, zdravo in mlado, ki ga je tako živo spominjala umrle žene. Poprijel se je otroka z vso skrbjo in ga vzljubil nad vse, no saj ni imel nikočar drugega na svetu. Toda naenkrat je začela Mimica bledeti in bolehati; šel je k zdravniku, ali bolezen se je vedno hujšala. Hudo je bilo očetu, ko je videl, da izginja njegov zadnji žarek sreče, in znosil je otroku vse skupaj, samo da mu je ustregel. In poleg tega je ubogo dete vedno vzdihovalo po mamici, ki je pa ni bilo več med živimi. Jokalo je očetu srce ob taki priliki, ko ga je spraševala, kje je mamica in kdaj bo prišla k nji; videti je bilo otroku, da hira samega hrepenenja po materi.

Ozrl se je na njo. Medli solnčni žarki so posijali skozi okno in razsvetlili njen drobčkani obrazek, da je bila mična kot angelček. Oče se je sklonil ginjen k njej in ji poljubil blede lice.

»Mamica...!«

Zdrznila se je in odprla široko oči.

»Atek, ali ni bila zdajle mamica pri meni? Kje pa je?«

Zaklicala je materino ime in se ozirala koprneče okrog. Ko je spoznala prevaro, je umolknila in solze so jo oblile.

»Ne jokaj, ljubi otrok moj, saj sem jaz pri tebi, potclazi se.«

Stisnil je njeno malo glavico k sebi in ji poljubljal očesca.

»Atek, povej mi no, povej, kje je mamica? Ti veš, kje je, samo povedati mi ne maraš. Daj, povej mi, atek. Lepo prosim.«

Sklenila je ročici in gledala vsa upaželjna v očeta, ki je prišel v zadrego.

»Zakaj pa tako sprašuješ, Mimica?«

»Poglej, atek, ker noče priti mamica k meni, bom šla pa jaz k njej. Pojdiva oba, saj je zunaj tako lepo! Atek, usliši mojo prošnjo, saj praviš, da me imaš rad.«

Milo je postalo očetu, ko je slišal otroka tako govoriti, in težko je prikrival svojo ginjenost.

»Samo malo potrpi, pa pojdeva! Najprej te moram cbleči.«

Prinesel je obleko in jo napravil. Hotela je stopiti na noge, toda bile so tako slabe, da je omahnila na posteljico.

»Atek, pa me nesi!«

Zavil jo je v pleteno ruto, da je komaj kukala vun, in jo stisnil v naročje. Veselja je zažarel Mimici obrazek in vsa srečna je poljubljala dobrega atka.

Stopila sta na ulico in krenila skozi mesto po poti, po kateri hodi vsak dan toliko in toliko ljudi. Dolgo sta hodila in nestrpna je spraševala Mimica.

»Atek, ali je še daleč do mamice?«

»Takoj bova tam, samo malo potrpi!«

Vznemirjena je postala, da jo je oče komaj nesel; kajti hudo mu je postalo ob otrckovem veselju, ker je vedel, da ne bo dolgo trajalo.

Približala sta se pokopališču. Stopila sta skozi velika vrata in pred njima so ležale dolge in neme vrste grobov. Otrok se je stresel.

»Atek, ali je tu mamica?«

Nič ji ni mogel odgovoriti. Hitro je hodil po peščenih stezah in dospel do samotnega groba, poleg katerega je otožno pobešala svoje veje krivenčasta žalujka. Ustavil se je.

»Poglej, Mimica, tu je zadnji dom tvoje mamice, tukaj počiva. Trudna je bila in je legla, da si odpočije od življenjskega napora.«

Pokazal je na grcb in temen oblak je zasenčil otrokovo čelo.

»Tu počiva mamica? Trudna je bila? Atek, ali bo dolgo spala, kdaj pa pride k meni?«

»Kmalu, kmalu —«

Ni mogel dalje, solze so ga oblile.

»Ali ti je hudo, atek, da mamica spi? Pustiva jo, naj se spočije, bo pa potem prišla k nama.«

»Da, da, prav imaš, ljubi otrok!«

Zategnil je ruto tesneje in si obrisal oči. Dolgo sta stala nema in gledala grob. Naposled se je zdramil oče.

»Mimica, solnce bo kmalu zašlo in tudi do noči ni več dolgo; podvizati se morava, da prideva z mrakom domov. Tako, sedaj se pa lepo poslovi od mamice!«

Dete je pogledalo nizko gomilo s pogledom polnim otroške ljubezni in zašepetala:

»Z Bogom, mamica, z Bogom, sladko spi!«

Vzdrhtela je stara žalujka in zdelo se je, kot bi se mešale med njeno šustenje tihe besede:

»Z Bogom, do svidenja, sladko dete!« — — —

Počasi sta se vračala domov. Nastopajoči mrak se je boril z dnevno lučjo in po mestu so se že pričele prižigati žarnice. Mala se je stiskala k očetu in spala ono mirno spanje, ki ga spi edino nedolžna mladost; kakor bi bil prišel mir v njeno srčece, odkar je bila na pokopališču.

Prišla sta do stanovanja. Tiho je odprl oče vrata in položil spečo hčerko na posteljico. »Napravil je luč in zadel previdno otroka. Sam pa je sedel poleg nje in si podprl z rokami glavo.

Motno je razsvetljevala stara svetilka sobo in mračne sence so se pregibale po kotih. Zakašljala je Mimica in se okrenila.

»Atek, ali je mamica že odšla?«

»Saj sva že bila pri nji!«

»Ne, ne! Oh, tako lepo se mi je sanjalo, da je bila pri meni, in predno je šla, mi je rekla, da pride kaj skoro nazaj —«

Napadel jo je kašelj in užalostil se je oče.

»Zakaj nisi tiho, Mimica!«

»Ali nimaš nič rad mamice? Zakaj pa ne maraš, da ti pripovedujem o nji?«

Čuden blesk so dobile njene oči in nekak blažen izraz je dobilo njeno drobno obličje. Zazrla se je v kot, kjer so mrgolele strahotne sence, in dihnila je:

»Poglej, atek, zopet prihaja mamica, vsa bela in lepa je. Vidiš, vidiš jo! Sem gre proti meni, in kako prijazno se mi smehlja. Veseli se, atek; zakaj pa me tako prestrašeno gledaš? Je že tu, oh mamica, ljubljena mamica . . .!«

Stegnila je roki in omahnila nazaj. Rajski smehlaj ji je zaigral na ustnih, šepetajočih sladko materino ime, in skoprnelo je mlado srce.

Oče se je zgrudil jokajoč na njo in ji poljubljal mrtve ustnice . . .

J. Gabriel.

Naše igre.

6. Gospodarstvo in gospodinjstvo.

Ko bi bili vi videli, kakšen gospodar, sem bil jaz včasih! Nikdar več ne bom takó bogat, če doživim tudi sto ali kar tisoč let.

Že zadnji pot sem vas vodil po svojem polju; danes bomo pa pogledali moje domače gospodarstvo. Velik bezgov grm predstavlja mojo — danes seveda uničeno — domačijo. Pri tleh vidiš vežo, kuhinjo, spodnjo hišo, hleve in druga gospodarska poslopja. Gori na vejah je bila pa zgornja hiša. Stopnjic sicer ni bilo do nje; pa saj smo znali dobro plezati. Zares mogočna, prav gruntarska hiša — kaj?

Stopimo v hlev. Lepo samzase stoji. Tam v kotu konj, ki ga je prinesel prejšnje leto sv. Nikolaj. Tako ponosno stoji pri jaslih; prav nič se pa ne zmeni za lepodíšeče seno, ki gleda iz jasli. Potem pa cela vrsta krav iz borovih storžev; iz smrekovih storžev pa rajda teličkov. Mora se ti srce smejati, če ženeš toliko čedo na pašo ali pa na vodo.

Pri takem »gruntu« je pa tudi obilo dela. Seveda treba zato tudi dosti poslov. Po pravici povem, da nisem bil zanje nikdar v zadregi. Prav za majhno plačo — pa še te niso nikdar dobili, pa je tudi niso

zahtevali — sem dobil med svojimi znanci dovolj delavcev. Počivali pa nismo nikdar. Zdaj smo šli v gozd, zdaj smo šli spet kosit, drugi dan pa na njivo orat, sejat... Prav čudno, da se mi od samih skrbi ni zmešalo v glavi! Delali smo pridno, zato smo pa tudi vselej prišli domov lačni in žejni, da je bilo kruhu gorje.

Sestra, ki gospodinji doma, je vedela, kaj potrebujejo pridni in vztrajni delavci. Ko smo prišli domov, smo že našli vse pripravljeno, kar je komu pozelelo srce. Žganci iz kruha, štruklji iz kruha, meso iz jabolk, kava iz vode; to je bila naša vsakdanja, zadostna in tečna hrana. Saj je bilo pa tudi vse tako izvrstno narejeno in skuhan v peči — brez ognja.

Če bi bil še sedaj tak »gruntar«, bi povabil enkrat vas, vse mlade »Angelčkove« naročnike in bralce, da bi napravili poučno potovanje in si ogledali vse moje tedanje gospodarstvo in gospodinjstvo in vso mojo kmetijo. Ker mi pa to ni mogoče, vam pa svetujem, da kar sami — na svojo roko — zastavite, kakor sem zastavil jaz. Zagotovim vas, da izgube ne bo nobene. Toča vam ne bo pobila polja, nesreča ne bo obiskala vašega hleva.

Bog vam pa daj, da bi bilo tudi gospodarstvo v vaših nedolžnih srcih vedno v najlepšem redu!

J. E. Bogomil.

Janko — zidar.

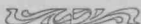
Janko hišo zida,
tri pedi visoko;
kamenje prinaša,
malto meša z roko.

Vse s pedjo premeri
in z očmi presodi,
sam z modrostjo mlado
svoje delo vodi — —

Hiša je pod streho.
Že lesen konjiček
čaka, da počivat
šel bi v svoj gradiček.

Janko vrata išče —
a na ta je zabil...
Hiša je brez cene,
ker ni uma rabil.

Maksimov.

Ivanek in danica.

Zora se je mlada zazorila,
in danica se je zaiskrila —
Ivanek je vstal, Gospo pozdravil
in pozdravil je danico-zvezdo,
pa ji milo kakor brat govoril:

»Oj danica, zvezdica nebesna!
Jaz imel sem sestrico predrago,
jaz imel sem sestrico Angelko —
pa jo Bog je k sebi vzel v nebesa.
Oj povej mi, zvezdica-danica,
kaj mi dela sestriča Angelka,
kaj pri Bogu dela mi v nebesih!«

Ivanku je zvezda govorila:
»Ivanek, ti dušica nedolžna!
Angelček je sestrica Angelka;
pred prestolom božjim in Marijinim
k Bogu ljubemu ročice sklepa
in h Gospé nedolžne očke dviga.«

Ko razumel Ivanek je zvezdo,
pa tako ji milo je govoril:
»Oj danica, zvezdica nebesna,
hvala tebi na besedi dragi!
Oj, jaz vem zdaj, kaj mi ona dela,
moja srečna sestrica Angelka;
pred prestolom božjim in Marijinim
k Bogu ljubemu ročice sklepa
in h Gospé nedolžne očke dviga —
pa Boga in sveto Mater prosi,
da nekoč v nebesih vidi bratca!«

I. Šarić — B. Gorenjko.

Tri reči.

Dostikrat ste že, dragi otroci Marijini, stali ali klečali pred lepo podobo ali krasnim kipom Marijinim. Čim lepše je kip izdelan, tembolj nas spominja na vzvišeno lepoto Marijino. Ali pa ste že kdaj videli, kako podobar izdeluje take umotvore? V duhu vas hočem popeljati v tako delavnico. Kaj opazim tam? Mnogo orodja in priprav, več napol izvršenih kipov, veliko lesa in raznih potrebščin. Radovedni smo, kako se podobar loti dela. Opazujmo ga. Tam v enem kotu ima pripravljenih več panjačev (debelih razžaganih kosov lesa). Ogleduje jih. Na enem mu je obviselo oko, zvali ga na sredo delavnice, obrača ga in meri, slednjič pa reče: dober bo. Takoj ga jame obsekavati in obdelavati. Trske, treščice in iveri lete in švistajo na tla, da je veselje. Kmalu je zaznati, da hoče umetnik iz nemelega in neobčutnega lesa napraviti podobo. Čimdalje ga občudujemo, tem vidnejša je podoba in tem skrbneje udarja podobar z ostrim orodjem po lesu. Zdaj kleše, zdaj dolbe, zdaj pili, zdaj gladi... in slednjič stoji dovršena podoba pred nami.

Iz lesenega panjača je napravil umetnik krasno podobo Marijino. — Ali veste, ljubi otroci Marijini, kdo je podoben takemu neobdelanemu panjaču? E, nikar ne zamerite; kar naravnost bom povedal: Mi vsi smo taki panjači, pa panjači ne maramo ostati in ne bomo ostali. Zato smo se pa pridružili otrokom Marijinim in stopili v vrtec Marijin, da bomo iz tega neobdelanega in okornega panjača napravili podobo, ki bo slična našemu vzoru: Mariji. Marsikaj bo treba seveda še odsekati, odžagati, odpiliti: to so slabosti in pomanjkljivosti, ki se jih hočemo iznebiti. Kar spada med trske in oblanice, to mora proč. Proč s starimi pogrški, proč z vsem, kar se ne sklada z otrokom Marijinim!

Orodje, ki ga hočemo rabiti, je dobra in trdna volja, ki ne bo odjenjala, dokler ne bo vse dobro in lepo. Seveda se to ne bo doseglo brez truda. Le pomislite, koliko se umetnik prizadeva, da izkleše iz lesa lepe oblike, prikupljive poteze, kako popravlja, kako je natančen v malenkostih! Ne miruje poprej, dokler ne ustvari na kipu ljubeznivega in nežnega

obraza. Tako skrbni in neutrudljivo-delavni morajo biti tudi otroci Marijini! Ne odnehati, dokler se ne odlikujete v čednostih, ki jih nebeška Mati in Gospa od vas zahteva in pričakuje. Vselej in povsod naj se na vas razodeva, da ste Marijini otroci. Zlasti tri reči, tri poteze naj bodo očite na vsakem izmed vas: čistost, prijaznost, pobožnost.

Čist in nedolžen mora biti Marijin otrok: čist v govorjenju in v mislih, čist v vsem, kar stori. Tako morate ljubiti sv. čistost, da se nihče izmed vaših tovarišev in tovarišic ne bo upal vpricho vas izpregovoriti nedostojne besede, ali storiti kaj slabega.

Prijaznost, ljubeznivost in uljudnost, to so lastnosti, ki naj bi jih ne pogrešali pri nobenem otroku, ki je v Marijinem vrtcu, ali pa v Marijini družbi. Ali ni bila tudi naša Mati Marija polna ljubeznivosti do vseh, ki so imeli srečo, da so z njo občevali? Za vse je imela prijazno besedo, vsem je postregla in pomagala z največjo sočutnostjo in ljubeznivostjo. — Otrok Marijin! Potrudi se, da se boš navzel te ljubeznivosti, zlasti napram staršem in predstojnikom. Ne čakaj, da ti morajo starši šele veleovati, kar je tvoja dolžnost. Skušaj razbrati že iz oči, kar bi tvoji dobri starši radi od tebe imeli.

Kar naj te pa še posebno odlikuje in razlikuje od drugih otrok, to je pobožnost. Rad moli, otrok Marijin; pogostokrat zdihni k Mariji, da te obvaruje v čistosti in svetosti; rad skoči v cerkev, da obiščeš Jezusa, najboljšega prijatelja mladine. Kadar moliš, si predočuj, kako je Marija zbrano in pobožno molila, pa bo tudi tvoja molitev dobra, iskrena in Bogu dopadljiva.

To so torej tiste tri reči, tisti biseri, ki naj se z njimi ponašajo Marijini otročiči, da bodo vseč ljudem, še bolj pa nebeški Materi in njenemu božjemu Sinu: Jezusu.

A. Č.

Dvojno darilo božjega Deteta.

(Legenda.)

Marija, božja Mati, je šla nekoč s svojim štiriletnim nebeškim Detetom obiskat svojo teto Elizabeto v Hebron. Kolika radost za sveto Elizabeto! Kako srečno se je čutila častitljiva starka poleg svete Device in koliko spoštovanje je izkazovala božjemu Detetu!

Kaj hitro sta se tudi v detinski ljubezni združila oba dečka, Jezus in Janez, Elizabetin sin. Ves dan sta bila skupaj in se igrala na zeleni livadi pred hišo sv. Elizabete. Tekala sta semtertja, izkušala ujeti drug drugega, pa zopet veselo hitela narazen. Sedela sta v travi, ki je bila vsa s cvetjem preprežena, trgala cvetice in jih povezovala v šopke in vence. Potlej sta poslušala ptičje petje, čudila se lepoti svetlo barvanih metuljčkov, ki so v sladkem veselju letali od cvetke do cvetke, posedali tupatam in zopet dalje brzeli, ali pa sta veselo opazovala ribice, ki so urno plavale po bližnjem potoku.

Veselja in radosti je dečkoma žarelo lice, sveto zadovoljstvo je navdajalo detinsko srce.

Kar naenkrat pa mali Jezušček, ko je ravno hotel vjeti svojega prijateljčka, rahlo zastoče. Ves preplašen in v skrbeh prihití mali Janezek k njemu in zapazi, da si je Zveličar boso nežno nožico ranil ob oster kamen. Debele rdeče kapljice so kapale in pobarvale travo in cvetice.

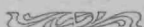
Hitro odvede Janez ranjenca k bližnjemu potočku. Sam stopi v plitvo vodico, veli Jezusu sestri ob kraju na breg in začne izpirati krvavečo nogo. Kmalu se je delo izvršilo: bila je le majhna ranica na nogi božjega Deteta, ki se je morala pač v kratkem času zaceliti. Jezušček tudi res ni čutil skoraj nobene bolečine več in se je veselo smehljaj Janezu, ki je tako vneto skrbel zanj.

Ko sta se dečka zopet hotela odstraniti od vode, nenadno zagledata nekaj čudovitega: srebrne ribice, ki so po potočku švigale gorindol, so slastno požirale kapljice krvi, ki so bile pritekale iz Kristusove nožice in se pomešale med vodo, Rdeče zlate ribice pa so za zmeraj ohranile svoje lepo oblačilo. Nekatero so bile bolj svitlo rumene, druge bolj temnoškrlatne, kakor so že večje ali manjše kapljice krvi iz noge Zveličarja použile.

Rdeče cvetice so tudi kaj bujno rastle po livadi ob Hebronu. Kmalu so se razrastle po celem travniku; vendar tako, da niso škodile travi, marveč so le kot lepoticje tupatam svoje glavice molile iz zelenjave. Odtod se je ta cvetica razširila po vsem svetu in povsod razveseljevala oči in srca ljudi. Zelo so bili veseli obojnega darila božjega Zveličarja in so imenovali rdečkaste ribe »zlate ribe«, škrlatne cvetice pa »krvne kapljice« ali »krvne nageljčke«.

Največ veselja pa napravlja še današnje dni otrokom to dvojno ljubko darilo našega Zveličarja, ki se je tako že v detinski dobi izkazal ljubega prijatelja pridnih otrok. Z velikim veseljem opazujejo zlate ribice, ki se igrajo v ribnjakih in doma v steklenih posodah, ter radi povijajo v šopke in vence rdeče »krvne kapljice«.

»Kl. Ave Maria«.

Zadnji šopek.

Nič več ni rožic, Mati mila,
da pletla šopke Ti bi v dar.
Glej, zadnjega sem danes zvila,
ki denem ga na Tvoj altar.

Oh, srčece bridkost obhaja,
mi vzel je mraz za cvetom cvet:
Oj, kje ste zdaj cvetice maja?
Nič več vas ni, ves pust je svet!

Kako, Marija, namestiti
Ti hočem rožic vonj in kras?
Kako altarček Tvoj krasiti,
presladka Mati, zimski čas? —

Ljubezen srčeca naj vroča
Ti vrtni šopek namesti;
kot vrtnica lepo cvetoča
za Jezusa, za Te žari.

Žari cvetičica ta draga
dobrote večne rajski žar;
oj sprejmi jo, o Mati blaga,
Ti klije v srčecu vsekdar.

In ko bo spet pomlad priklila,
o, takrat spet veselih lic
bom šopke pletla in nosila
Ti, rajnska Cvetka — vseh cvetic!

Radoslav.

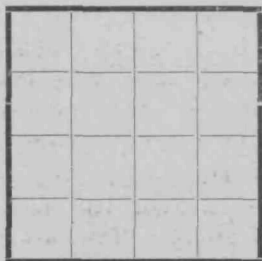

Pravila krščanskega življenja.

1. Nobeno jutro brez prisrčne molitve.
2. Nobeno delo brez dobrega namena.
3. Nobeno veselje brez hvaležne misli na Boga.
4. Nobeno trpljenje brez Bogu vdane potrpežljivosti.
5. Nobena družba brez spomina na Vsepričujočega.
6. Nobena razžalitev brez krotkega odpuščenja.
7. Noben pregrešek brez kesanja in poplavljanja.
8. Nobena opažena napaka brez prizanašljive sodbe.
9. Nobeno dobro delo brez ponižnosti.
10. Noben pomoči potreben brez milodara.
11. Noben trpin brez tolažbe.
12. Noben večer brez izpraševanja vesti in pobožne molitve.

Naloga.

(Priobčil Cid Eca Nafr.)

Razvrstite besede: **seja, kost, tlak, orel** tako, da jih boste enako čitali vodoravno in navpično. V vsak predalček pride le ena črka.

Šaljivo vprašanje.

(Zastavil »Internus«.)

Kateri slikar ali fotograf ti napravi sliko najhitreje in najnatančneje?

(Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.)